

Pegasův slib:

Příběh o jednotě a míru

Poslechněte si
europa.eu/!hJ3dh3

Rukopis dokončen v lednu 2025

Tento dokument nemůže být považován za oficiální stanovisko Evropské komise.

Lucemburk: Úřad pro publikace Evropské unie, 2025

© Evropská unie, 2025

Politika Komise týkající se dalšího použití se řídí rozhodnutím Komise 2011/833/EU ze dne 12. prosince 2011 o opakovaném použití dokumentů Komise (Úř. věst. L 330, 14.12.2011, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2011/833/oj>).

Není-li uvedeno jinak, je opakované použití tohoto dokumentu povoleno v rámci licence Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>). To znamená, že opakované použití se povoluje za předpokladu, že je řádně uveden zdroj a jakékoli změny.

K veškerému použití nebo reprodukci prvků, které nejsou ve vlastnictví Evropské unie, může být nutné získat svolení přímo od příslušných držitelů práv. Evropská unie nevlastní autorská práva k těmto prvkům:

Strany 7, 11, 15 a 16, © DAIYAN MD TALHA/stock.adobe.com

Print	ISBN 978-92-68-03984-7	doi:10.2775/748100	NA-05-23-109-CS-C
PDF	ISBN 978-92-68-03963-2	doi:10.2775/9992	NA-05-23-109-CS-N

Pegasův slib:

Příběh o jednotě a míru

Přenesme se v myšlenkách do jiných časů, kdy Pegas,
vznešený kůň s úžasně velkými křídly, žil po boku lidí a
zažíval mnohá dobrodružství.

Kapitola 1

Žil byl krásný okřídlený kuň jménem Pegas. Možná jste už o něm slyšeli. Tento vznešený tvor trávil po dlouhá léta své dny tak, že si s lehkostí plachtil po krásné modré obloze nebo si hrál v bouřkových mracích a uskakoval bleskům. Dělával to často na cestách, když ve společnosti hrdinů mířil do boje s příšerami. Dnes však Pegas letěl pomalu a křídly mával smutně. Kdybyste se podívali blíž, viděli byste, že pláče a jeho slzy padají dolů na zem, kde žili lidé.

Pegas, celoživotní cestovatel, prožil celý svůj život na starém kontinentu. Postupem času se společenství lidí na tom kontinentu spojila a vytvořila mnoho různých zemí. Některé byly velké, jiné malé, v jedněch byly písčné pouště, v druhých třpytící se ledovce, v některých louky plné květin a v dalších majestátní hory. V některých pak lidé stavěli nízké hranaté budovy, zatímco v dalších zase vysoké budovy se špičatými věžemi. Tyto stavby byly postaveny tak, aby vyhovovaly podnebí, které v jednotlivých zemích panovalo. Byly ze dřeva a měly krásně propracované vzory a ornamenty. V každé zemi se mluvilo jiným jazykem a Pegas při svých letech z místa na místo tyto jazyky tuze rád poslouchal.

Při všech těch rozdílech by se mohlo zdát, že lidé žijící v těchto zemích nemají nic společného. To byste se ale mýlili. V každé z těch zemí se děti cestou do školy smály v ulicích, zemědělci pracovali na polích, spisovatelé psali knihy a hudebníci hráli veselou hudbu, na kterou lidé tančili. Na rušných pouličních trzích se všude prodávalo a kupovalo lahodné jídlo a různobarevné drobnůstky. Večer se všichni vraceli domů ke svým rodinám a blízkým. Pegasovi všechny tyto země připadaly krásné a rád je navštěvoval.

Tak proč vlastně plakal?

To kvůli tomu, co viděl z oblohy. Když přelétal nad kontinentem, který tolik miloval, spatřil, že se začalo dít něco strašného.

Přestože tito lidé měli mnoho společného, docházelo mezi nimi k nedorozuměním kvůli jejich odlišnostem. Přestali si věřit a začali se vzájemně podezřívat a bát se sebe navzájem. Problémy mezi zeměmi narůstaly a nyní si vzájemně vyhlašovaly válku. Kdysi živoucí a radostná společenství byla rozvrácena, rodiny byly na útěku a armády se zvětšovaly. Lidé přestali pracovat, školy se zavřely a zemědělci opustili svá pole. V hustém dýmu se rýsovaly zbytky vybombardovaných budov. Všude drželi stráž uniformovaní vojáci, ale bezpečně se nikdo necítil.

Vysoko nad zemí, Pegas nemohl uvěřit svým očím. Vše, co viděl, byla jen bolest a utrpení. Co by mohl udělat? Jak by mohl pomoci? Nechápal, proč se lidé obrátili proti sobě. V beznaději zavřel oči a rozplakal se. Už to nemohl déle vydržet, a tak se v tu chvíli rozhodl svůj milovaný kontinent opustit. Letěl daleko od měst, hor a polí, od ledovců a pouští, až nakonec sestoupil do hlubokého temného lesa. Přistál u tiché řeky, složil křídla a slíbil si: „Už nikdy neroztáhnu křídla, chci uniknout bolestem války, která ničí můj milovaný kontinent.“ Pegas se toulal lesem celé roky a nikdy nenarazil ani na jediného člověka. Jeho jedinými společníky byla zvířata.

Jednoho rána, když se vypravil k řece, spatřil velkého bílého býka, který pil vodu. Vedle býka stála tajemná dívka s černými vlasy a tmavýma očima. Na sobě měla nádherné šaty zářivých barev s pestrými vzory, a když se pohnula, zdálo se, že kolem ní tančí drobné hvězdičky. Její šaty Pegasovi připomínaly pestrost společenství v zemích, které opustil. Když býk znovu sklonil hlavu, aby se napil, dívka vykukla zpoza jeho hřbetu. Podívala se na Pegase a usmála se.

„Dobré ráno, Pegasi,“ pozdravila ho, jako by ho znala. „Přišli jsme si sem na chvíli odpočinout a napít se vody.“

Pegas překvapeně odpověděl: „Ty víš, kdo jsem? Už je to tak dlouho, co jsem naposledy viděl člověka, až jsem si myslel, že jste na mě všichni zapomněli. Moc rád tě vidím.“

Než se jí stačil zeptat, kdo je a co dělá v lese, tajemná dívka zvolala: „Opravdu? Ale jak to, že jsi nikoho neviděl?“

„Tak hluboko do temného lesa lidé obvykle nechodí,“ odpověděl. „Jsou příliš zaneprázdnění bojem a ničením všeho, co vytvořili. Proto jsem tady, abych se od války držel co nejdál.“ Pegas odvrátil pohled.

„Ale Pegasi,“ řekla dívka jemně, „válka skončila.“

„Je konec?“ Pegas nemohl uvěřit svým uším. Poskočil a vykřikl: „Ale jak to?! To je skvělá zpráva!“ S láskou vzpomínal na přívětivost a radost, které na kontinentu panovaly před válkou, a zatoužil se tam vrátit. Čekal, že dívka bude jeho nadšení sdílet, ale namísto toho se na něj vážně podívala.

„Ano, válka skončila. Lidé se však změnili, jsou vystrašení a zklamaní. Jejich domy jsou zničené a panuje strach, že válka vypukne znovu. Ztratili naději.“

Pegas si vybavil ten pocit beznaděje. Byl to děsivý pocit osamělosti. Věděl, že musí jednat. „Vzpomínám si na doby, kdy země žily vedle sebe v míru. Chci lidem ty časy připomenout a pomoci jim znovu se spojit,“ řekl rozhodně.

Dívka souhlasně přikývla. „Napadá tě, jak dát lidi po válce dohromady?“ zeptala se ho.

Pegas se hluboce zamyslel a chvíli mlčel. Mezitím se kolem něj shromáždila skupinka zvědavých lesních zvířat, která pozorovala jeho a nově příchozího člověka. „Mír bude možný pouze tehdy, až lidé najdou něco, na čem jim všem záleží. Něco, co jim ukáže, co mají společného. Pomůžu jim!“ řekl a rázem odhodlaně roztáhl svá obrovská křídla. Zvířata zalapala po dechu, roztahovat křídla ho nikdy předtím neviděla.

Dívka přikývla. „Pokud lidé pracují na společném cíli, zjistí, co všichni navzájem potřebují, vybudují si důvěru a naučí se spolu nebojovat, ale naopak vyjednávat, pokud se na něčem neshodnou. Navíc zjistí, že jsou silnější, když táhnou za jeden provaz. To je dobrý nápad, Pegasi!“

Pegas odpověděl: „Dnes les opustím a půjdu za nimi. Děkuji, že jsi přišla a pověděla mi o konci války. Zdá se, že mě čeká hodně práce.“

„Přeji ti hodně štěstí,“ řekla dívka, „ráda bych se k tobě přidala, ale my s Býkem bychom tě v tvém poslání jen zdržovali. Místo toho chci, aby tě doprovázela moje nejbližší přítelkyně – Holubice. Jsem si jistá, že vám to spolu bude klapat.“

Holubice, která seděla na nedalekém stromě, se snesla dolů k Pegasovi a s lehkostí přistála před ním. „Ahoj, Pegasi, těším se na naše společné dobrodružství.“

Dívka vylezla býkovi na hřbet a usmála se. „Vím, že se vám to podaří.“

Býk se pomalu rozběhl a vyrazil pryč: „Neřekla jsi mi, jak se jmenuješ!“ zavolal na ni Pegas.

„Európa!“ zavolala na něj zpět, když se ztráceli z dohledu a za nimi zůstávala jen stopa blednoucích hvězd.

Pegas se cítil zmateně. Proč ta dívka tak náhle zmizela a jak má přesvědčit lidi, aby se semkli a žili v míru?

Příběh, který posloucháte, je smyšlený, možná jste si ale všimli několika věcí, které můžeme najít i ve skutečném životě.

Kontinent Evropa byl pojmenován po Európe, princezně z řecké mytologie. Podle mýtu se do ní zamiloval Zeus, bůh nebes a hromů. Proměnil se v bílého býka a odnesl ji na ostrov Kréta, aby tam s ním žila.

Evropa je jedním ze sedmi světadílů. Ze zeměpisného a kulturního hlediska je velice rozmanitá a na jejím území se nachází 44 zemí, ve kterých žije více než 700 milionů lidí. Nachází se v ní spousta krásných míst s poutavou historií a kulturou a narodilo se v ní mnoho slavných vědců, vynálezců, umělců, skladatelů, ale i populárních komiků či úspěšných sportovců.

Příběh Evropy však nevypráví jen o velkých úspěších. Je také spousta věcí, na které hrdí nejsme. V průběhu staletí proti sobě evropské země vedly hrozivé války. V těchto válkách se obvykle bojovalo o moc, majetek nebo náboženství. Ve 20. století vypukly na tomto kontinentu dvě velké války, do nichž se zapojily i další země po celém světě. Proto je nazýváme světové války. Války zanechaly Evropu v chudobě a v troskách a zahynuly v nich miliony lidí.

Evropané byli vyčerpaní ztrátami a ničením a měli strach z budoucnosti. Dá se nějak zabránit tomu, aby mezi jejich zeměmi nedošlo opět k válce? Mohly by se jejich neshody vyřešit jinak než bojem? Poslechněme si další kapitolu, ve které uslyšíte, co se v příběhu o Pegasovi bude dít dál.

Kapitola 2

Pegas hleděl k místu na obzoru, kde dívka zmizela. Ačkoli měl ještě spoustu otázek, věděl, že nemá času nazbyt. Roztáhl křídla a s Holubicí po boku naposledy zakroužil nad lesem, aby se rozloučil se svými zvířecími přáteli, a vydal se na cestu. Brzy v dálce uviděli velká města a pod sebou malé vesnice. Z budov už nestoupal kouř, ale nebylo slyšet ani smích, ani hudbu. Atmosféra byla tíživá a lidé vážně posedávali kolem se svěšenými hlavami.

„Je hrozné vidět tyto země a jejich obyvatele v tak žalostném stavu. Musíme jim dát naději a nasměrovat je k životu v dlouhodobém míru,“ přemýšlel nahlas Pegas.

„Nejprve musíme zjistit, na čem lidem záleží,“ odpověděla Holubice.

Už z dálky viděli skupinu lidí, kteří seděli u malé chalupy na úpatí hory.

„Sleťme dolů a zkusme si s nimi promluvit,“ navrhla Holubice. „Když procestujeme různá místa a promluvíme si s dost velkým počtem lidí, možná se nám podaří najít něco, co považují za důležité všichni.“

Pegas opatrně přistál poblíž a klusal ke skupině. Holubice letěla vedle něj. Lidé vstali, polekaní okřídleným koněm, který se předtím objevil na obloze.

„Nebojte se,“ zvolal Pegas a zpomalil. „Přicházíme, protože si s vámi chceme promluvit.“

Lidé na nečekané návštěvníky hleděli nejistě.

„Ty jsi Pegas?“ zeptala se žena a nevěřícně kulila oči.

„Ano, jsem,“ potvrdil.

„Už léta jsme tě neviděli létat po obloze! Mysleli jsme, že jsi navždy odletěl.“

Pegas sklonil hlavu, jako by se chtěl omluvit. „Odešel jsem, když vypukla válka. Když jsem se ale dozvěděl, že skončila, měl jsem velkou radost. Vrátil jsem se, jak nejrychleji jsem mohl, a vlastně sem teď přicházím, abych vám pomohl vytvořit mírumilovnější budoucnost.“

Ozval se muž s nedůvěřivým výrazem ve tváři. „Války skončily, to ano. Nejsem si však jistý, zda bys dokázal najít způsob, jak docílit trvalého míru.“ Ostatní ve skupině souhlasně zabručeli.

„Mír v našich zemích by byl splněným snem,“ řekla žena, která promluvila předtím, „ale právě teď se potýkáme s jinými problémy. Naše domy jsou zničené a my nemáme dřevo, které potřebujeme na jejich obnovu. Víme, jak na to,“ řekla a ukázala na velkou pilu a lavici, na které se rozřezávaly kmeny stromů na dlouhá prkna, „ale lesy shořely. Žádné stromy nám nezbyly.“

„A jelikož nemáme dřevo, nemůžeme ani rozdělat oheň, abychom si uvařili nebo zatopili,“ dodal další člověk.

„Tady někteří z nás pracovali před válkou,“ řekl ten nedůvěřivý muž a ukázal na horu za sebou. „Býval tu stromový porost, který jsme poctivě obhospodařovali, abychom mohli zásobovat dřevem celé město, ale teď je pryč.“

Ozvala se jedna stařena: „Bez dřeva nemůžeme obnovit vůbec nic. Chceme jen to, abychom mohli žít dál v míru. Ale válka zcela spotřebovala a zničila to, co potřebujeme k obživě.“

Pegas a holubice lidem pozorně naslouchali. Bylo o čem přemýšlet. Když se všichni podělili o své obavy a starosti, Pegas a Holubice jim poděkovali a pokračovali v cestě.

Ve všech zemích, které navštívili, si lidé přáli, aby mír vydržel, ale hovořili také o tom, jak je těžké sehnat dřevo na obnovu domů, vaření a topení.

„Nejspíš tohle bude lidi spojovat,“ řekla Holubice jednoho dne, když letěli do jiného města.

„Co přesně?“ zeptal se Pegas.

„Stromy a dřevo.“

„Dřevo přinese mír?“ zeptal se zmateně Pegas. „Chceš říct, že taková nezajímavá věc, jako je kus dřeva, přinese lidem mír?“

Holubice se moudře usmála. „Vzpomínáš si, jak jsme říkali, že se pokusíme najít to, co je důležité pro všechny? Dřevo je důležité, protože bez správného druhu dřeva si lidé nemohou vyrobit nástroje, vařit jídlo, ani stavět či vytápět domy.“

Pegas to chápal, ale cítil, že dřevo není jediná věc, kterou lidé považují za důležitou. „Všude, kam jsme přišli, lidé také říkali, že už nechtějí žádné boje. To znamená, že považují za důležitý také mír.“

Holubice souhlasila. „Pokud se nám podaří přimět lidi z různých zemí ke spolupráci při pěstování stromů a kácení dřeva, lidé se při této činnosti dají dohromady a možná zjistí, že mají společné i další věci. To by mohl být první krok k udržení míru mezi zeměmi.“

Pegasovi se rozzářily oči nadšením. „Pokud v jedné oblasti zavládne mír, může to inspirovat k udržování míru i na jiných místech a lidé se naučí spolupracovat v mnoha různých záležitostech!“

„Musíme shromáždit vedoucí představitele těchto zemí na jednom místě a vysvětlit jim svou myšlenku, že společná práce na pěstování stromů a kácení dřeva by mohla být způsobem, jak předejít válce,“ řekla holubice.

Pegasův a Holubiččin nápad spojit národy světa tím, že budou sdílet surovinu, jako je dřevo, odráží příběh, který se skutečně stal.

Stejně jako válka v tomto příběhu přinesly i války v Evropě strašlivou zkázu a zabíjení. Evropa se ocitla v troskách. Vedoucí představitelé evropských zemí potřebovali dobrý plán, jak zabránit tomu, aby se tak hrozné věci opakovaly. Francouz jménem Jean Monnet se nad tím důkladně zamyslel a uvědomil si, že aby mohla země vést válku, potřebuje k tomu dvě věci: železo pro výrobu oceli za účelem výroby zbraní a uhlí pro pohon továren a vlaků. Evropa měla uhlí i oceli dostatek, proto byly evropské země schopné vyrábět zbraně a válčit. Jean Monnet tudíž navrhl plán, který do té doby nikdo nevyzkoušel: kdyby se podařilo přesvědčit dva odvěké rivaly, Německo a Francii, aby při těžbě uhlí a výrobě oceli spolupracovali, válka mezi nimi by byla méně pravděpodobná, neboť by se naučili vnímat víc než jen odlišnosti mezi sebou. Jean Monnet o této myšlence hovořil se svým přítelem Robertem Schumanem, ministrem francouzské vlády. Robert Schuman to považoval za skvělý nápad a zveřejnil ho v projevu, který pronesl 9. května 1950. To byl počátek mírového projektu, který se dnes nazývá Evropská unie.

Myslíte si, že se Robert Schuman obával reakce lidí na plán sjednotit Evropu? Myslíte si, že bylo pro evropské země snadné se sjednotit? Poslechněme si, jak to všechno s plánem Pegase a Holubice dopadne.

Kapitola 3

V následujících týdnech Pegas s pomocí Holubice shromáždil vedoucí představitele a národy z různých zemí. Byl to pěkný pohled, když se všichni konečně sešli na jednom místě. Pegasovi poskočilo srdce vzrušením, když uviděl všechny pohromadě. Připomínalo mu to dobu před válkou. Jejich jazyky a kultura, oblečení... Byli odlišní, ale zároveň toho měli tolik společného. Všichni si pro své rodiny přáli štěstí a mír. Bylo krásné vidět je opět spolu.

„Milí lidé,“ začal Pegas, „děkuji vám, že jste sem dnes přišli. Pozvali jsme vás na toto setkání, abychom vám navrhli, že pokud budou vaše země spolupracovat na pěstování stromů a těžbě dřeva, bude možné dosáhnout trvalého míru.“

„Pěstování stromů zabrání válce? A jakpak?“ zeptal se nevěřicně jeden z vůdců.

„Pokud bude každá země pěstovat stromy, kterým se v takovém prostředí daří, a vy se dohodnete, že si budete vypěstované dřevo vyměňovat přes hranice, budete mít k těmto základním surovinám všichni rovný přístup. To zmírní napětí mezi vašimi společenstvími a bude vás to motivovat k tomu, abyste spolu komunikovali otevřeně a přátelsky. Vyjednávali, ne spolu bojovali. Kromě toho, některé dřevo je pevné a hodí se na stavbu domů, jiné je velmi suché a hodí se spíše na podpal a vaření či vytápění a další dřevo je hezky zbarvené a je krásné, když se z něj vyřezávají drobné předměty, jaké jste před válkou prodávali na trzích. Vyměňováním svého vypěstovaného dřeva za dřevo sousedů se všichni naučí dělit se s ostatními. Žádná země nebude silnější než ostatní a všem se bude dařit,“ vysvětlil Pegas.

„Ale každá země je jiná a každý mluví svým vlastním jazykem,“ namítl jeden z vůdců. „Jak budeme spolupracovat?“

Pegas se chystal odpovědět, když se náhle z davu ozvala jedna stařenka: „Vzpomínám si na doby, kdy lidé z různých zemí mezi sebou obchodovali. Našli jsme způsob, jak spolu komunikovat, a dokonce se z nás, i přes ty odlišnosti, stali přátelé. Takže to možné je!“

„Ano, také si to pamatuji!“ zvolal další člověk. Ostatní v davu se k těmto slovům připojili.

„Mír je možný!“ dodali další.

„Ano! Chceme mír!“ křičel dav.

Jakmile to Pegas uslyšel, pocítil úlevu a radost. Poté, co se dav utišil, dal Pegas těmto zemím poslední radu: „Mír a společná práce nenastanou najednou. Skutečnou důvěru a oboustranný zájem mezi sebou vybudujete malými krůčky¹.“

Toho dne se konaly velké oslavy, jak se šířila zpráva, že se lidé rozhodli spolupracovat na budování míru.

Lidé se spojili a rozhodli se podělit o zásoby dřeva, aby s tímto vzácným materiálem, na kterém byli všichni závislí, hospodařili společně. Zpočátku se lidé zdráhali a trochu se i báli. Postupem času si však začali důvěřovat a viděli, že i jejich sousedé chtějí vést poklidný a spokojený život. Uvědomili si, že život je nejlepší prožívat společně. Ne jako nepřátelé, ale jako přátelé. Pegasův sen o spolupráci lidí na vytvoření míru, prosperity a jednoty se začal naplňovat. Věci, kvůli kterým lidé kdysi bojovali, je nyní spojovaly.

Jednoho dne, o mnoho let později, si Pegas a Holubice společně vyletěli a dívali se dolů na země pod sebou. Viděli, že se lidem daří mnohem lépe. Byly napraveny škody způsobené válkou, vysázeny nové stromy a země byly opět plné rušných měst. Děti si hrály ve školách, lidé tančili, tvořili, pracovali a vzájemně se o všechno dělili. Různá společenství spolu vycházela a vzájemně si pomáhala. Myšlenka se pomalu ujala a země se dokonce rozhodly odstranit mezi sebou hranice, neboť lidé se rádi navštěvovali a učili se jazyky

(¹) Znění výňatku ze Schumanovy deklarace.

těch druhých, což vedlo k navázání mnoha nových přátelství. Pegas se šťastně usmál, když si vzpomněl na Európu, dívku v pestrobarevných šatech, kterou před lety potkal u řeky. Jak by byla hrdá!

Pegas se otočil k Holubici, která se vznesla vzhůru k oblakům: „Země jsou nyní jednotné v rozmanitosti,“ zvolal, „dokázali jsme to!“

„Ano, je to krásný pohled,“ pokývala hlavou Holubice, „ale lidé nesmí polevit. To, co mají, si museli těžce vydobýt, a pokud ztratí ze zřetele důvod, proč se dali dohromady, mohou o to snadno přijít.“

Holubice a Pegas zpomalili a oba ztichli v zamyšlení. Tu se Pegas obrátil k Holubici: „I když se v budoucnu mohou objevit nové potíže, které dnešní mír zpochybní, věřím, že lidé najdou sílu v jednotě a společně najdou nová řešení problémů, kterým čelí.“

Holubice se srdečně usmála na znamení souhlasu a oba, plni nové naděje, pokračovali v cestě.

Národy v příběhu, který jste právě vyslechli, nakonec dokázaly najít praktický způsob, jak dosáhnout míru mezi sebou, a to sdílením produkce dřeva. Podobně i ve skutečném životě Evropané úspěšně dosáhli míru tím, že propojili svou produkci ocele a uhlí. To byl počátek Evropské unie, která se označuje zkratkou „EU“.

Stejně jako v příběhu se poselství míru a solidarity rozšířilo z několika málo zemí do mnoha. Unie vytvořená mezi evropskými zeměmi měla zpočátku šest zemí a postupně se rozšiřovala až na dnešních 27.

V Evropské unii si lidé vzájemně váží svých kultur a jazyků. To, že jsme součástí jedné unie, neznamená, že ztrácíme to, čím jsme jedineční. Na rozdíl od minulosti své odlišnosti velebíme. Učíme se jeden od druhého a zároveň jsme jednotní. Tuto jednotu a spolupráci symbolizuje vlajka Evropské unie s dvanácti žlutými hvězdami v kruhu.

Evropská unie má také svou hymnu a významný den, kdy se dosažený mír oslavuje. Evropská hymna se nazývá „Óda na radost“. Vychází z Deváté symfonie slavného skladatele Beethovena. Den oslav se nazývá Den Evropy a slaví se 9. května. Vzpomínáte si, jak jsme mluvili o Jeanu Monnetovi a Robertu Schumanovi? Robert Schuman pronesl svůj projev právě 9. května, a proto v tento den po celé Evropské unii oslavujeme mír a jednotu.

Dnes můžete vidět, jak Evropané spolupracují – a to hned několika způsoby: mnoho evropských zemí používá stejnou měnu, zvanou euro. (Pozorně si všimněte Európy a bílého býka, jejichž podoba je na některých euromincích a bankovkách!) Kromě toho mohou lidé z Evropské unie pracovat, studovat a cestovat do ostatních unijních zemí bez zbytečného papírování a nepotřebují k tomu žádné zvláštní povolení.

Příběh, který jsme si vyslechli o Pegasovi a válce na celém kontinentu, má šťastný konec. V našem světě však stále bohužel existují místa, kde se bojuje. Stejně jako Pegas, máme i my svůj úkol: zajistit, aby zásada „jednoty v rozmanitosti“ platila i nadále a aby díky tomu, pevně věřme, více a více lidí dokázalo žít společně v míru a aby jim vzájemné odlišnosti přinášely radost. Pojdme společně napsat další kapitolu našeho příběhu, jehož hlavní myšlenkou bude mír a prosperita pro všechny!

Poslechněte si
europa.eu/!hJ3dh3

Úřad pro publikace
Evropské unie